

琴者引 < 阮攸 >

Cầm Giả Dẫn < Nguyễn Du >

Lê Văn Đăng phiên lục và trình bày

龍城佳人
不記名字
獨善絃琴
舉城之人以琴名
學得先朝宮中供奉曲
自是天上人間第一聲
余在少年曾一見
監湖湖邊夜開宴
此時三七正芳年
春風掩映桃花面
酡顏憨態最宜人
歷亂五聲隨手變
緩如涼風度松林
清如隻鶴鳴在陰
烈如荐福碑頭碎霹靂
哀如莊烏病中為越吟
聽者靡靡不知倦
盡是中和大內音
西山諸臣滿座盡傾倒
徹夜追歡不知曉
左拋右擲爭纏頭
泥土金錢殊草草
豪華意氣凌公侯
五陵年少不足道
并將三十六宮春
換取長安無賣寶
此夕回頭二十年

Long thành giai nhơn
Bất ký danh tự
Độc thiện huyền cầm
Cử thành chi nhơn dĩ Cầm danh
Học đắc tiên triều cung trung Cung Phụng khúc
Tự thị thiên thượng nhơn gian đệ nhất thanh
Dư tại thiếu niên tăng nhứt kiến
Giám Hồ hồ biên dạ khai yến
Thử thời tam thất chánh phương niên
Xuân phong yểm ánh đào hoa diện
Đà nhan hám thái tối nghi nhơn
Lịch loạn ngũ thanh tùy thủ biến
Hoãn như lương phong độ tùng lâm
Thanh như chích hạc minh tại âm
Liệt như Tiên Phúc bi đầu toái phích lịch
Ai như Trang Tích bịnh trung vi Việt ngâm
Thính giả mỹ mỹ bất tri quyện
Tận thị Trung Hòa Đại Nội âm
Tây Sơn chư thân mãn tọa tận khuynh đảo
Triệt dạ truy hoan bất tri hiểu
Tả phao hữu trịch tranh thiên đầu
Nê thổ kim tiền thù thảo thảo
Hào hoa ý khí lãng công hầu
Ngũ lăng niên thiếu bất túc đạo
Tính tương tam thập lục cung xuân
Hoán thủ Trường an vô giá bảo
Thử tịch hồi đầu nhị thập niên

西山敗後余南遷
咫尺龍城不復見
何況城中歌舞筵
宣撫使君為余重買笑
席中歌妓皆年少
席末一人髮半華
顏醜神枯形略小
狼藉殘眉不飾粧
誰知便是當年城中第一調
舊曲新聲暗淚垂
耳中靜聽心中悲
猛然憶起二十年前事
監湖湖邊曾見之
城郭推移人事改
幾度桑田變蒼海
西山基業一旦盡消亡
歌舞空留一人在
瞬息百年曾幾時
傷心往事淚沾衣
南河歸來頭盡白
怪底佳人顏色衰
雙眼瞪瞪空想像
可憐對面不相知

Tây Sơn bại hậu dư Nam thiên
Chỉ xích Long Thành bất phục kiên (kiến)
Hà hướng thành trung ca vũ diên
Tuyên phủ sứ quân vị dư trùng mãi tiêu
Tịch trung ca kỹ giai niên thiếu
Tịch mặt nhưt nhờn phát bán hoa
Nhan xú thần khô hình lược tiểu
Lang tạ tàn mỹ bất sức trang
Thùy tri tiện thị đương niên thành trung đệ nhưt điệu
Cự khúc tân thanh ám lệ thù
Nhĩ trung tĩnh thính tâm trung bi
Mãnh nhiên ức khởi nhị thập niên tiền sự
Giám Hồ hồ biên tăng kiến chi
Thành quách suy di nhờn sự cải
Kỷ độ tang điền biến thương hải
Tây Sơn cơ nghiệp nhưt đán tận tiêu vong
Ca vũ không lưu nhưt nhờn tại
Thuần tức bách niên tăng kỷ thì
Thương tâm vãng sự lệ triêm y
Nam hà quy lai đầu tận bạch
Quái để giai nhờn nhan sắc suy
Song nhãn trùng trùng không tưởng tượng
Khả liên đối diện bất tương tri

Chuyện cô Cầm

Học Canh dịch

Thành Thăng Long nhớ từ thừa nợ
Bạc giai nhân tên họ ai hay
Đàn cầm thánh thoát mấy dây
Khấp thành quen miệng gọi ngay Nàng Cầm
“Cung Phụng khúc” xưa ngâm trong Nội
Phổ nên chương tiếng nổi một thời
Nhớ ngày đương độ vui chơi
Giám Hồ yến tiệc gặp người tài hoa
Tuổi hăm mốt nỡ nà lộng lẫy
Gió xuân êm hây hây bông đào
Men tô duyên nảo nùng sao
Nỉ non năm tiếng thấp cao tuyệt vời
Theo tay ngọc lòng người ủ rữ
Tiếng bồng trầm to nhỏ miên man
Khoan như gió lướt thông ngàn
Trong như tiếng hạc lạc đàn kêu sương
Mạnh như sấm phũ phàng xé đá
Tiến Phúc bia nổ phá âm âm
Buồn như khúc Việt ai ngâm
Nổi lòng Trang Tích âm thầm mà đau
Điệu êm ấm nghe lâu chẳng mỏi
Chính khúc này Đại Nội triều xưa
Tây Sơn quân tướng thấn thờ
Ngả nghiêng đến sáng còn chưa thỏa lòng
Quảng lụa thường tây đông tíu tí
Vàng tựa bùn cứ việc vung tay
Công hầu hào khí đua say
Ngũ lăng niên thiếu một bà sá chi

Đạo khúc xuân diễm kỳ lả lướt
Băm sáu cung thánh thót xinh xinh
Tràng An treo ngọc liên thành
Phẩm cao vô giá, tài tình riêng ai
Thoảng hai chục năm trời từ đấy
Tây Sơn thua, ta thấy Nam Hà
Long Thành gang tấc còn xa
Điệu xưa nhớ mấy cũng là đành thôi
Tuyên phủ sứ lại mời dự tiệc
Thiếu chi người may biếc má hồng
Cuối bàn phẳng phát nảo nùng
Một nàng đầu tóc hình dung bơ phờ
Mình gầy vớ may thừa duyên nhạt
Ai biết nàng oanh liệt xưa kia
Khúc đầu lệ chảy đầm đìa
Khiến người nghe những đê mê xót thảm
Chợt nhớ lại bao năm chuyện cũ
Từng bên ai vui thú Hồ xưa
Thành tàn duyên cũng xác xơ
Ngậm ngùi mấy cuộc biển mờ dâu xanh
Rồi một sớm bại thành là thế
Cảm khúc ca Trời để một người
Trăm năm một thoáng bao dài
Ngậm ngùi chuyện cũ cho đời buồn đau
Ở Nam về, mái đầu đã bạc
Người đẹp xưa cũng khác hình xưa
Giương đôi mắt ngó mà mơ
Thảm thay ai biết bây giờ là ai.